

JAKOB BOEHME

6 Puncte

traducere Ana-Maria Săftoiu

Lambodar
2026

lume este dușmanul lui. Oriunde se uită, vede dușmani, care toți caută să-l jefuiască.

De aceea lupta trebuie să fie cuvântul de ordine, nu cu limba sau cu sabia, ci cu mintea și cu duhul; și să nu cedeze. Chiar dacă trupul și inima s-ar rupe, totuși Dumnezeu trebuie să rămână tăria inimii, așa cum spune David (Psalmi 73:26). Chiar dacă un om ar vedea că întreaga lume este fără Dumnezeu, el trebuie să rămână statornic dacă intenționează să devină un copil al lui Dumnezeu.

Și dacă i s-ar părea că ar fi singur pe această cale, și lumea întreagă ar zice: Ești un prost și un nebun! totuși trebuie să fie ca și cum ar fi mort pentru lume și ar auzi asta din gura diavolului, care este cel mai mare dușman al său. El nu trebuie să cedeze teren deloc, ci să gândească că scopul său îi place lui Dumnezeu și că Dumnezeu însuși este scopul lui în el, că El îl va izbăvi de diavol și-l va duce în Împărăția Lui. Amin.

CUPRINS

Prefața autorului către cititor / 4

Punctul 1. Despre izvorul celor 3 principii. Ce fel de pom sau viață generează fiecare în sine și din sine. Cum trebuie să investigăm și să cunoaștem fundamentul naturii / 7

Punctul 2. Despre arborele amestecat al binelui și răului sau viața celor 3 Principii, care sunt una în alta – cum se unesc și cum se îmbină ele / 53

Punctul 3. Despre originea opoziției în creștere, prin care viața devine zburcumată în ea însăși / 63

Punctul 4. Cum pomul sfânt și bun al vieții veșnice crește prin și din toate creșterile celor 3 Principii și nu este oprit de nimeni / 77

Punctul 5. Cum poate pieri o viață în arborele vieții. Cum trece din sursa iubirii și bucuriei într-o sursă a suferinței, care este contrară întregii vieți / 94

Punctul 6. Despre viața întunericului, în care locuiesc diavolii; ce naștere și caracteristică are aceasta / 126

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOEHME, JAKOB

6 puncte / Jakob Boehme. - București : Lambodar, 2026
ISBN 978-606-95843-9-2

2

● **Lambodar**

telefon: 0730 005 609
mail: contact@lambodar.ro
site: lambodar.ro

SEX PUNCTA THEOSOPHICA

sau

DESPRE FUNDAMENTUL ȘI PROFUNZIMEA A 6 PUNCTE TEOSOFICE

**O POARTĂ DESCHISĂ A TUTUROR
SECRETELOR VIEȚII, ÎN CARE
CAUZELE TUTUROR FIINȚELOR
DEVIN CUNOSCUTE**

Scrisă în anul 1620

viața lui Dumnezeu și să crească și să rodească în pomul Paradisului. Și văzând toți copiii lui Dumnezeu care cresc în acest pom, fiecare fiind o crenguță a aceluiași pom, am dorit să le împărtășim crenguțelor și ramurilor apropiate de noi, din pomul nostru, în care suntem cu toții și din care creștem cu toții, seva, savoarea și esența noastră, pentru ca pomul nostru al Paradisului să devină mare și să ne bucurăm de el împreună. Și îi îndemnăm pe toți copiii care cresc astfel în acest pom, să se gândească cu bunăvoință la faptul că fiecare ramură și crenguță ajută la adăpostirea celorlalte de furtună, și să se bucure cu dragoste de creșterea lor.

PUNCTUL 1

DESPRE IZVORUL CELOR 3 PRINCIPII. CE FEL DE POM SAU VIAȚĂ GENEREAZĂ FIECARE ÎN SINE ȘI DIN SINE. CUM TREBUIE SĂ INVESTIGĂM ȘI SĂ CUNOAȘTEM FUNDAMENTUL NATURII

Despre prima creștere și viață din primul Principiu. Despre faptul că trebuie să chibzuim și să ne gândim la el ca și cum ar fi singur și nu ar fi amestecat cu celelalte, și să cercetăm care este puterea lui. Despre faptul că, în consecință, nu trebuie să ne gândim la el ca fiind unul și unit într-un singur chip sau creație; ci [trebuie să ne gândim la el astfel] încât să învățăm să explorăm și să înțelegem *centrum naturae* și să discernem Esența divină de Natură

Vedem și constatăm că fiecare viață este esențială, și în plus, constatăm că se bazează pe voință; căci voința este cea care conduce esențele.

Este ca și cum în voință se află un foc ascuns, iar voința, înălțându-se continuu spre foc, dorește să-l trezească și să-l aprindă.

books

Căci înțelegem că orice voință fără trezirea esențelor de foc este neputință, ca și cum ar fi mută și fără viață, în care nu există simțire, înțelegere sau substanțialitate. Atunci ea seamănă doar cu o umbră fără substanță; căci nu are un conducător, ci se scufundă și se lasă dusă și condusă ca un lucru mort – așa că se compară cu o umbră care este condusă, fiind fără de esență.

Astfel, o voință brută este o existență mută fără înțelegere sau viață; și totuși este un chip în vidul etern insondabil, fiind atașată de aspectele corporale.

Însă dacă voința fără esență este mută și fără ființă, pe de altă parte, în esență este o ființă și un chip conform esenței, sau care este modelat conform esenței; căci viața voinței este generată din esențe.

Astfel viața este fiul esențelor, iar voința, în care se află chipul vieții, este tatăl esențelor, și

nicio esență nu poate apărea fără voință. Căci în voință se naște dorința, din care apar esențele.

Văzând deci că prima voință este necauzată – sau care poate fi privită ca un vid etern – înțelegem că este ca o oglindă, în care cineva își vede propriul chip; ca o viață – și totuși nu este viață – ci o formă a vieții și o imagine ce aparține vieții.

Astfel, înțelegem că eternul Necauzat, din afara Naturii, este ca o oglindă. Căci este ca un ochi care vede, și totuși nu rezultă nimic din vederea a ceea ce vede; căci a vedea este fără esență, deși este generat din esență, adică din viața esențială.

Putem atunci să înțelegem că eternul Necauzat, din afara Naturii, este o voință, ca un ochi în care Natura este ascunsă; ca un foc ascuns care nu arde, care există și de asemenea nu există. Nu este un duh, ci o formă de duh, ca o reflectare în oglindă. Căci orice formă a unui duh este văzută prin reflectare sau oglindire, și totuși nu există nimic care ochiul sau oglinda să vadă; ci vederea este în sine, pentru că nu există nimic înaintea ei, care să fie acolo în adânc. Este

ca o oglindă care este un recipient al aspectului Naturii, și totuși nu înțelege Natura, la fel cum nici Natura nu înțelege forma chipului din oglindă.

Și astfel una este liberă de cealaltă, și totuși oglinda este cu adevărat recipientul imaginii. Ea îmbrățișează imaginea și totuși este neputincioasă în ceea ce privește forma, pentru că nu o poate păstra. Căci dacă imaginea se îndepărtează de oglindă, oglinda rămâne o strălucire clară, iar strălucirea ei este un vid; și totuși toată forma Naturii este ascunsă în ea ca un vid; și totuși ea există cu adevărat, dar nu în substanță.

Aceasta trebuie înțeles cu privire la înțelepciunea veșnică, ascunsă, a lui Dumnezeu, care seamănă cu un ochi veșnic, fără substanță. Este necauzată și totuși vede totul; totul este ascuns în ea din veșnicie, și de aici își are vederea. Dar nu este substanțială, deoarece în oglindă strălucirea nu este substanțială, dar totuși ea cuprinde tot ceea ce apare înaintea ei.

În al doilea rând, același lucru trebuie înțeles și despre voința veșnică, care la fel

este fără substanță, precum și despre Duhul lui Dumnezeu. Căci nicio vedere nu există fără duh, și niciun duh nu există fără să vadă. Înțelegem astfel că vederea strălucește din duh și este ochiul sau oglinda lui, în care este revelată voința. Căci vederea produce o voință, deoarece adâncul necauzat, fără măsură, nu știe să găsească fundamentul și capătul; de aceea oglinda sa se adâncește în sine însăși și își produce un fundament în sine, adică o voință.

Astfel, oglinda ochiului etern strălucește prin voință și își generează în sine un alt fundament, etern. Acesta este centrul sau inima sa, din care vederea își face în mod continuu apariția din eternitate, prin care voința devine mișcătoare și directoare a ceea ce centrul aduce la iveală.

Căci totul este cuprins în voință și este o esență, care își face veșnic apariția în sine, în eternul Necauzat, adică intră în sine, se cuprinde pe sine în sine, și își face centrul în sine; dar iese din sine cu ceea ce a cuprins, se manifestă prin strălucirea ochiului, și astfel strălucește din esența în sine și din sine. Este în sine și totuși, în comparație cu Natura, este ca un vid (adică în comparație cu ființa palpabilă,

ca să spunem așa); deși este totul, și totul se naște de acolo.

Și aici înțelegem Esența veșnică a triadei Dumnezeirii, cu înțelepciunea sa de nepătruns. Căci voința veșnică, care cuprinde ochiul sau oglinda, în care se află văzul veșnic ca înțelepciune a ei, este Tatăl. Iar ceea ce este cuprins veșnic în înțelepciune – cuprinderea rezultând într-o bază sau un centru în sine, trecând de la necauzat la un fundament, este Fiul sau Inima; deoarece Cuvântul vieții, sau esențialitatea sa, este cel din care strălucește voința.

Iar trecerea prin sine către centrul fundamentului este Duhul; căci el este găsitorul, care din veșnicie găsește continuu acolo unde este doar vidul. Iese din nou din centrul fundamentului și caută în voință. Și atunci oglinda ochiului, adică înțelepciunea Tatălui și a Fiului, devine manifestă; și astfel înțelepciunea se află înaintea Duhului lui Dumnezeu, care manifestă în ea necauzatul. Căci virtutea ei, în care strălucesc culorile minunilor, este revelată de Tatăl voinței eterne, prin centrul Inimii sau

al Fundamentului său, de către Duhul Său, care este căutătorul.

Căci ea (înțelepciunea) este ceea ce este rostit, pe care Tatăl o rostește din centrul Inimii prin Duhul Sfânt, și constă în forme și imagini dumnezeiești, în vederea oculară a Sfintei Tri-unități a lui Dumnezeu; dar ca o fecioară fără a naște. Ea nu generează culorile și imaginile care strălucesc în ea și care sunt revelate în pământ și substanță; ci totul este *Magia* eternă ce sălășluiește în centrul inimii sale, în sine, și prin duh iese din centru către în afara lui și se manifestă în ochiul înțelepciunii virginală la nesfârșit.

Căci după cum esența Divinității nu are cauză din care să ia naștere sau să pornească, tot așa și Duhul-Voință nu are niciun fundament pe care s-ar putea sprijini, unde să fie un spațiu sau o limită, și este numit Miracol. Și cuvântul sau inima lui, din care iese, este numită Puterea eternă a Divinității; iar voința care generează inima și puterea din sine se numește Sfatul etern.

Astfel, esența Divinității se află pretutindeni în adâncul necauzat, ca o roată sau un ochi, unde începutul conține întotdeauna sfârșitul; și nu se găsește loc pentru ea, pentru că ea însăși este locul tuturor ființelor și plinătatea tuturor aspectelor, și totuși nu este cuprinsă sau văzută de nimic. Căci este un ochi în sine, așa cum a văzut profetul Ezechiel într-o imagine, cu ocazia intrării duhului voinței sale în Dumnezeu – când chipul său spiritual a fost introdus în înțelepciunea lui Dumnezeu de către Duhul lui Dumnezeu, unde a dobândit el vederea – iar aceasta nu se poate petrece în nici un alt fel.

Al Doilea Text

Înțelegem deci că Esența divină în triplicitatea sa, în necauzat, sălășluiește în ea însăși, dar își generează un fundament în sine și pentru sine, adică cuvântul etern sau inima, care este centrul sau locul de sprijin în Divinitate; deși acest aspect nu trebuie înțeles ca ființă, ci ca un duh triplu, în care fiecare element al triplicității este cauza nașterii celuilalt.

Iar acest duh triplu nu este măsurabil, divizibil sau perceptibil; căci nu se găsește un loc pentru el, fiind în același timp necauzat din veșnicie, căci se naște pe sine în sine, fiind propriul său fundament. Și niciun loc sau poziție nu poate fi conceput sau găsit unde duhul tri-unitar să nu fie prezent, fiind în fiecare ființă; dar fiind ascuns ființei, sălășluind în sine ca o esență care umple totul deodată, și care totuși nu locuiește în ființă, ci el însuși este o ființă în sine – dacă este să ne referim la fundamentul sau necauzarea sa, la modul în care acestea două trebuie înțelese una în raport cu cealaltă.

Așadar, înțelegem eternitatea astfel: (1) Cum a fost înainte de timpul creării acestei lumi. (2) Ce este Esența divină în sine, fără un principiu. (3) Ce este începutul etern în necauzat, și sfârșitul etern în propriul său fundament, generat în sine, adică centrul Cuvântului, care Cuvânt este centrul însuși. (4) Și totuși apariția veșnică a Cuvântului în voință, în oglinda înțelepciunii veșnice, în fecioară, are loc continuu, din veșnicie în veșnicie, fără o generare sau naștere.